

Sikersorozat az **RTL** **K L U B** -on!

New York Times bestseller-szerző

L. J. SMITH

A visszatérés: Éjfél

Vámpír- naplók

*fine
selection*

L. J. Smith

Vámpír- naplók 7.

A visszatérés: Éjfél

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Lisa Jane Smith
A mű eredeti címe: Vampire Diaries 7. – The Return: The Midnight

Fordította: Farkas Veronika
A szöveget gondozta: Dávid Anna

A művet eredetileg kiadta:
HarperTeen, an HarperCollins Publishers, USA

Szöveg:
Copyright © 2011 by L. J. Smith

Borító:
Key Artwork © 2011 Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 364 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Anne-nek, az állatok suttogójának

Köszönet a valódi Jessalyn hercegnőnek

és Louise Baeudrynak a francia fordításban való segítségéért

Kedves Naplóm!

Annyira félek, hogy alig bírom tartani ezt a tollat. Inkább nyomtatott betűkkel írok, mert így jobban megy.

Azt kérdezed, mitől félek annyira? És ha azt felelném, Damontól, nem hinnéd el a választ, ha láttál volna minket két napja. De ahhoz, hogy megértsd, tudnod kell pár dolgot. Hallottad már valaha a „minden tét törölve” fordulatot?

Ez azt jelenti, hogy bármi, de bármi megtörténhet. Úgyhogy még az is visszaadja mindenkinek a pénzét, akinél a fogadást lehetett kötni. Mert egy ismeretlen tényező került a képbe. És minden annyira kiszámíthatatlan lett, hogy nem lehet megjósolni a kimenetelt. Most itt tartok. Ezért dobog a szívem a torkomban, a fejemben és a fülemben és minden ujjbegyemben a rettegéstől.

Minden tét törölve.

Látod, milyen reszkegek most már a nyomtatott betűim is. Tegyük fel, hogy a kezem akkor is így fog remegni, amikor bemegyek hozzá. Lehet, hogy elejtem a tálcát. Lehet, hogy felidegesítem Damont. És akkor bármi megtörténhet.

De nem jól mondom. Azzal kellene kezdenem, hogy vissza-tértünk: Damon, Meredith, Bonnie és én. Elmentünk a Sötét

Dimenzióba, és most ismét itthon vagyunk egy csillaggömbbel – és Stefannal.

Stefant Sinicsi és Mizao csalta oda, a kicunetestvérek, vagyis a gonosz rókaszellemek, akik azt mondták neki, hogy ha elmegy a Sötét Dimenzióba, akkor megszabadulhat a vámpírság átkától, és ismét emberré válhat.

De hazudtak.

Egyszerűen bezárták egy bűdös cellába étel, fény, melegség nélkül... amíg haldokolni nem kezdett.

Ám Damon – aki akkor annyira más volt – beleegyezett, hogy elvezet minket hozzá. A Sötét Dimenziót le sem tudom írni! Az a lényeg, hogy végül megtaláltuk Stefant, és addigra megtaláltuk a rókakulcsokat is, amikkel ki tudtuk szabadítani. A szegény fiú már csontsovánnyá fogyott. A priccsén vittük ki a börtönből, amit később Matt elégetett, mert tele volt csúszómászókkal. De aznap este megfürdettük és ágyba dugtuk... aztán megetettük. Igen, a saját vérünkkel. Minden ember segített, kivéve Mrs. Flowerst, aki főzeteket készített azokra a részekre, ahol Stefan csontja szinte átdöfte a bőrét.

Ennyire kiéhezették! A saját kezemmel lettem volna képes megfojtani Őket – vagy a Szárnyaim Erejével, már ha tudnám használni. De nem tudom. Tudom, hogy van egy Romboló Szárnyak varázsigé, de fogalmam sincs, hogyan kellene használni. De legalább azt végignézhettem, ahogy Stefan kivirult, miután megittattuk embervérrel (beismerem, tőlem kapott még pár repetát soron kívül, és hülye lennék, ha nem tudnám, hogy az én vérem nem olyan, mint a többieké – sokkal táplálóbb, és nagyon sokat segített Stefannak).

Úgyhogy Stefan eléggé rendbe jött ahhoz, hogy másnap képes legyen lemenni a lépcsőn, és megköszönni Mrs. Flowersnek a főzeteket!

Mi, emberek viszont teljesen kimerültünk. Még csak bele sem gondoltunk, mi van a csokorral, mert nem tudtuk, hogy lenne benne bármi különleges. Akkor kaptuk, amikor hazaindultunk a Sötét Dimenzióból, egy kedves, fehér kicunétól, aki a szemközti cellában lakott, amikor Stefant megszöktettük. Olyan gyönyörű volt! Nem is tudtam, hogy egy kicune kedves is lehet. Ő Stefánnak adta azokat a virágokat.

Mindegy is, szóval, másnap reggel Damon felkelt. Persze ő nem adhatott vért, de őszintén hiszem, hogy megtette volna, ha megtehetette volna.

Ezért nem értem, hogyan félhetek most ennyire. Hogyan retteg-hetek olyasvalakitől, aki csak csókolt és csókolt... és a kedvesének, az édesének, a hercegnőjének nevezett? Aki velem nevetett, és a szemében szikrázott a huncutság. Aki megölelt, amikor féltem, és azt mondta, semmitől nem kell tartanom, amíg ő ott van. Akire csak rá kellett pillantanom, hogy tudjam, mire gondol. Aki hosszú napokon keresztül megvédett, bármilyen árat is kellett fizetnie érte.

Ismerem Damont. Ismerem a hibáit, de azt is tudom, milyen belül. Egyáltalán nem olyan, amilyennek látszani szeretne. Nem hideg, nem arrogáns és nem kegyetlen. Ez csak álca. Elrejteti magát, mintha jelmez lenne rajta.

Csak az a baj, hogy nem vagyok benne biztos, hogy ő is tudja, milyen valójában. És ebben a pillanatban nagyon össze van zavarodva. Lehet, hogy megváltozik, és tényleg olyanná válik – mert annyira fel van dülva.

Arra akarok kilyukadni, hogy aznap reggel egyedül Damon ébredt fel igazán. Ő volt az egyetlen, aki észrevette a csokrot. Damon pedig igazán kíváncsi természet.

Úgyhogy lehántotta róla a védőmágiát, és egy szál koromfekete rózsát talált a közepén. Damon évek óta keres egy fekete rózsát, szerintem csak azért, hogy gyönyörködhessen benne. De amikor ezt meglátta, megszagolta, és... bumm! A rózsza eltűnt!

És Damon hirtelen rosszul lett, szédülni kezdett, és nem érezte semminek a szagát, és a többi érzékszerve is eltompult. Ekkor történt, hogy Sage – ó, Sage-et még nem is említettem: ő egy magas, gyönyörű, jó testű bronzbarna vámpír, aki nagyon jó barátunk – szóval, azt mondta neki, szívja be a levegőt, és tartsa bent, a tüdejében.

„Tudod, az emberek így lélegeznek.”

Nem tudom, mennyi időbe telt, amíg Damonnak leesett, hogy ez nem vicc, hanem tényleg emberré vált, és ezzel senki nem tud kezdeni semmit. A fekete rózsát Stefannak szánták; az teljesítette volna az álmát, hogy visszaváltozhasson emberré. De amikor Damon rájött, hogy a varázslat vele történt meg...

Láttam, ahogy rám néz, és besorol a fajtám többi tagja közé – abba a fajba, amit gyűlöl és megvet.

Azóta nem mertem a szemébe nézni. Tudom, hogy pár nappal ezelőtt még szeretett. Nem tudom, hogyan változhatott át az a szeretet... azokká a dolgokká, amiket most magával kapcsolatban érez.

Az ember azt hinné, hogy Damon könnyen visszaváltozhatna vámpírrá. De ő ugyanolyan erős vámpír akar lenni, mint régen – és nincs senki, aki vért cserélne vele. Még Sage is lelépett, mielőtt megkérhette volna. Úgyhogy Damon így marad, amíg

nem talál egy erős, nagy hatalmú, köztiszteletben álló vámpírt, aki hajlandó visszaváltoztatni.

És ahányszor csak Stefan szemébe nézek, abba a drágakő zöld szempárba, ami szinte izzik a bizalom és a hála fényétől – akkor is rettegni kezdek. Rettegek, hogy ismét elvehetik tőlem valahogy – kiszakíthatják a karjaim közül. És... rettegek, hogy rájön, milyen érzések ébredtek bennem Damon iránt. Magam is csak most jöttem rá, mennyit kezdett jelenteni nekem. És nem... vagyok... képes... elnyomni magamban, még akkor sem, ha ő már utál.

És igen, a fenébe is, sírok! Egy perc múlva be kell vinnem neki a vacsoráját. Biztosan nagyon éhes, de amikor Matt ment be hozzá, akkor ráborította az egész tálcát.

Ó, Istenem, kérlek, ne engedd, hogy Damon megutáljon!

Önző vagyok, tudom, már azért is, hogy arról beszélek, mi van Damon és köztem. Úgy értem, Fell's Churchben rosszabb a helyzet, mint valaha. Napról napra több gyermek lesz megszállott és tartja rettegésben a szüleit. A szülők napról napra dühösebbek a megszállott gyermekekre. Gondolni sem szívesen gondolok arra, hogy mi történik. Ha nem változik valami, akkor az egész város elpusztul, mint az előző hely, amit Sinicsi és Mizao meglátogatott.

Sinicsi... rengeteg mindent elmondott a csapatunkkal kapcsolatban, olyasmiket is, amiket titkolunk egymás elől. De az az igazság, hogy nem vagyok benne biztos, hogy hallani akarom bármelyik rejtvényének a megfjtését.

Egy dologban szerencsénk van. A Saitou család segít nekünk. Emlékszel Isobel Saitoura, aki olyan csúnyán megszurkálta magát, amikor megszállták? Azóta jobban lett, a jó barátunk,

és az anyukája, Mrs. Saitou és a nagymamája, Oba-szan szintén. Amuletteket gyártanak nekünk – varázsigéket, amik távol tartják a gonoszt – kis öntapadós cetlikre. Annyira hálásak vagyunk ezért a segítségért. Egy szép napon talán képesek leszünk meghálálni.

Elena Gilbert vonakodva tette le a tollat. A napló becsukása azt jelentette, hogy szembe kell néznie azokkal a dolgokkal, amikről írt.

Valahogy sikerült rávennie magát, hogy lemenjen a konyhába, és átvegye a vacsoratálcát Mrs. Flowerstől, aki bátorítóan mosolygott rá.

Ahogy elindult a sufni felé, észrevette, hogy annyira remeg a keze, hogy az edények megcsörrennek a tálcán. Mivel belülről nem lehetett átmenni Damonhoz, ha valaki meg akarta látogatni, ki kellett mennie az ajtón, hogy megkerülve a házat elérje a konyhakert melletti kis helyiséget, amit utólag toldottak a panzióhoz. Újabban Damon odújának nevezték a helyet.

Miközben elment a kert mellett, Elena oldalra pillantott az angyalgökörágyás közepén tátongó lyukra, amely a bezárt Kaput rejtette, amin keresztül visszatértek a Sötét Dimenzióból.

A sufni ajtaja előtt habozott egy kicsit. Még mindig reszketett, és tudta, hogy így nem nézhet szembe Damonnal.

Lazíts, mondta magának. Gondolj Stefanra.

Stefan kicsit visszaesett, amikor kiderült, hogy a rózsából nem maradt semmi, de hamar visszanyerte a szokásos alázatát és nagyvonalúságát, és Elena arcát megsimogatva közölte vele, hogy már azért is hálás, hogy ott lehet a lánnyal. Hogy ez az együtt-lét minden, amit az élettől kívánhat. Tiszta ruhák, rendes étel –

szabadság –, ezekért érdemes harcolni, de Elena a legfontosabb. És Elena elsírta magát.

Másrészt viszont tudta, hogy Damonnak nem áll szándékában jelen állapotában maradni. Bármit megtenne, bármit kockáztatna... hogy visszaváltozhasson.

Konkrétan Matt volt az, aki a csillaggömböt javasolta megoldásként Damon állapotára. Matt nem értette se a rózsát, se a csillaggömböt, amíg el nem magyarázták neki, hogy ez a csillaggömb, amely valószínűleg Mizaóé lehet, tartalmazza a tulajdonosa Erejének nagy részét, és hogy egyre fényesebbé vált, miközben magába itta az életeket, amelyeket a rókalány elvett. A fekete rózsát valószínűleg egy hasonló csillaggömbből származó folyadékból készítették – de senki nem tudta, mennyiből, vagy hogy mennyi ismeretlen összetevővel vegyítették. Matt összevonta a szemöldökét, és megkérdezte, hogy ha a rózsza vissza tud változtatni egy vámpírt emberré, akkor nem képes-e egy csillaggömb egy embert vámpírrá változtatni?

Nem Elena volt az egyetlen, aki látta, ahogy Damon feje lassan felemelkedik, és a tekintete megcsillan, miközben keresztülvándorol a szobán a csillaggömbhöz, ami Erővel van tele. Elena szintén hallotta a gondolatait. Lehet, hogy Matt gondolatmenete nem jó... de van egy hely, ahol az ember biztosan talál nagy hatalmú vámpírokat. A Sötét Dimenzióban – ahová Kapu vezet a panzió kertjéből. Pillanatnyilag zárva van... az Erő hiánya miatt.

Stefannal ellentétben Damonnak semmilyen fenntartásai nem voltak azzal kapcsolatban, hogy a csillaggömbben lévő folyadékot az utolsó cseppig felhasználja, ami pedig Mizao halálát okozná. Végére is ő a két róka egyike, akik megkínóztatták Stefant.

Úgyhogy minden tétet töröltek.

Rendben, félsz, de most szedd össze magad, mondta magának Elena harciasan. Damon már majdnem ötven órája bent van abban a helyiségben – és ki tudja, mit tervez, hogyan szerzi meg azt a csillaggömböt. De valakinek rá kell beszélnie, hogy egyen – és amikor azt mondod, „valaki”, akkor nyilván magadra gondolsz.

Elena olyan sokáig állt az ajtó előtt, hogy a térde kezdett begörcsölni. Nagy levegőt vett, és bekopogott.

Nem érkezett válasz, nem gyúlt odabent fény. Damon ember. Odakint eléggé besötétedett.

– Damon? – Elena kiáltani akart. De csak suttogás jött ki a száján.

Semmi válasz. Semmi fény.

Elena nyelt egyet. Odabent kell lennie.

Hangosabban kopogtatott. Semmi. Végül megpróbálkozott a kilinccsel. Rémületére az ajtó nem volt bezárva, és amikor kinyílt, éppen olyan sötétet látott odabenn, mint odakinn, a szabad ég alatt – vagy mint egy gödör mélyén.

Elena tarkóján égnek álltak a finom pihék.

– Damon, bemegyek! – sikerült kierőltetnie magából egy suttogást, mintha a csenddel szeretné meggyőzni magát arról, hogy nincs odabent senki. – Engem megvilágít majd a tornác fénye. Én nem látok semmit, úgyhogy előnyben leszel. Egy tálca van nálam nagyon forró kávéval, sütivel és tatárbifsztekkel, fűszerek nélkül. A kávé illatát érezni fogod.

Valami furcsa volt. Elena érzékszervei azt súgták, hogy nem áll előtte senki, nem vár arra, hogy szó szerint beleszaladjon. Rendben, gondolta. Haladjunk lépésről lépésre. Az első lépés. A második lépés. A harmadik lépés – most már jóval beljebb vagyok,

de még mindig túl sötét van ahhoz, hogy bármit is lássak. A negyedik lépés...

Egy erős kar nyúlt ki a sötétből, és acélos keménységgel a derekára fonódott, a torkának pedig egy kés nyomódott.

Elena feketeséget látott, majd hirtelen egy szürke hálót, aztán beborította a sötétség.

Elena csak pár másodpercig lehetett öntudatlan. Amikor magához tért, minden ugyanolyan volt – bár nem értette, hogyan nem vágta el a saját nyakát azzal a késsel.

Tudta, hogy a tálca az edényekkel és a bögrével elrepült a sötét-ségbe már az első pillanatban, amikor muszáj volt a levegőbe lendí-tenie a karját. De már felismerte a szorítást, felismerte az illatot, és megértette a kést. És ennek örült, mert csak annyira volt büszke az ájulásra, mint Sage lett volna. Ő nem az az ájuldozós fajta!

Kényszerítette magát, hogy ellazuljon Damon karjaiban, kivéve ott, ahol a kés volt. Hogy mutassa, hogy nem jelent rá veszélyt.

– Hahó, hercegnő – mondta egy fekete bársonyhoz hasonló hang a fülébe. Elena érezte, hogy megborzong – de nem a félelemtől. Nem, sokkal inkább olvadni kezdett legbelül. Ám Damon szorítása mit sem gyöngült.

– Damon... – mondta Elena rekedtesen. – Azért vagyok itt, hogy segítsek neked. Hadd segítsek. A te érdekében.

Az acélszorítás éppen olyan hirtelen szűnt meg, ahogy jött. A kés már nem mélyedt a húzába, bár a torkánál az az éles, szú-rós érzés elég volt ahhoz, hogy emlékeztesse rá, ott van a kezében. Szemfogak helyett.

Valami kattant, és a szoba hirtelen túl fényes lett.

Elena lassan megfordult, hogy Damonra nézzen. És Damon még most is, sápadtan, gyűrötten és soványan az éhezéstől, olyan gyönyörű volt, hogy Elena szíve zakatolni kezdett. A fiú fekete haja kócosan hullott a homlokába; a tökéletesen metszett vonásai; az az arrogáns, érzéki szája – ami ebben a pillanatban dacos vonallá keskenyedett...

– Hol van, Elena? – kérdezte röviden. Nem azt, hogy mi. Hanem, hogy hol. Tudta, hogy Elena nem hülye, és persze azt is tudta, hogy az emberek a házban szándékosan rejtegetik előle a csillag-gömböt.

– Csak ennyi mondanivalód van számomra? – suttogta Elena.

Meglátta a fiú szemében az önkéntelen ellágyulást, és Damon tett is felé egy lépést, mintha nem tudna ellenállni, de a következő pillanatban ismét elkomorodott. – Áruul el, és akkor talán lesz más is.

– Ér... értem. Két nappal ezelőtt kidolgoztunk egy rendszert – felelte Elena csendesen. – Mindennap sorsot húzunk. Aki a bekiselt papírt húzza, elveszi a könyhaasztalról, a többiek pedig a szobájukba mennek és ott maradnak, amíg el nem rejti. Ma nem rám jutott a feladat, úgyhogy nem tudom, hol van. Nyugodtan ellenőrizhetsz. – Elena teste összerándult az utolsó szavak közben, puhánynak, tehetetlennek és sebezhetőnek érezte magát.

Damon odanyúlt, és lassan Elena haja alá csúsztatta a kezét. A falhoz csaphatta volna a fejét, vagy áthajíthatta volna a lányt a szobán. Egyszerűen csak a kés és a keze közé kellett volna szorítania a nyakát, amíg le nem esik a feje. Elena tudta, hogy olyan hangulatban van, hogy szívesen bosszút állna az embereken, ám Damon nem tett semmit. Nem is mondott semmit. Csak állt, és Elena szemébe nézett.

Damon lassan felé hajolt, és az ajkát nagyon gyengéden Elena ajkához érintette. Elena szeme becsukódott. A következő pillanatban azonban Damon megrezzent, és elhúzta a kezét a haja alól.

Ekkor jutott Elena eszébe újra, hogy vajon mi történhetett az étellel, amit a fiúnak hozott. Úgy tűnt, hogy a tűzforró kávé a kezére és a karjára ömlött, és egyik combján átáztatta a farmerjét. A csésze és a csészealj összetörve hevert a földön. A tálca és a tea-sütemény egy szék mögé repült. A tatárbifsztek viszont csodával határos módon tányérostul a kanapén landolt, a jó oldalával felfelé. Mindenütt evőeszközök heverték.

Elena érezte, hogy összegörnyed félelmében és fájdalmában. E pillanatban ebből állt a világ – félelemből és fájdalomból. Elárasztották az érzések. Általában nem volt sírós alkat, most mégsem tudta visszaparancsolni a könnyeit.

A fenébe! – gondolta Damon.

Ő az. Elena. Damon biztos volt benne, hogy egy rosszakarója kémkedik utána, hogy a sok ellensége közül valamelyik a nyomára bukkant, és csapdát állított neki... valaki, aki felfedezte, hogy olyan gyenge, mint egy gyermek.

Fel sem merült benne, hogy Elena lehet az, amíg a fél karjában nem tartotta és meg nem érezte a hajának illatát, miközben a másik kezével jéghideg pengét szorított a torkának.

Aztán felkattintotta a lámpát, és meglátta, amit addigra kitálalt. Hihetetlen! Nem ismerte fel. Odakint volt a kertben, amikor meglátta, hogy a sufni ajtaja nyitva van, ebből tudta, hogy

betolakodó érkezett hozzá. Az érzékszervei azonban annyira eltompultak, hogy fogalma sem volt, ki lehet az.

A tényeket semmilyen kifogással nem lehet elkenni. Megsebezte és megrémítette Elenát. Bántotta. És ahelyett, hogy bocsánatot kért volna, megpróbálta kierőszakolni belőle az igazságot, a saját önző vágyai miatt.

És most Elena torka...

Tekintetét az apró, vörös cseppekre szegezte Elena torkán. A kés megsebezte, amikor összerándult ijedtében, mielőtt elzuhant volna. Elájult? Ott helyben meghalhatott volna, a karjaiban, ha nem rántotta volna el elég gyorsan a kést.

Folyton azt hajtogatta, hogy nem fél Elenától. Hogy csak szórakozottan tartotta a kezében a kést. De nem volt biztos benne.

– Kint voltam. Tudod, mennyire nem látunk mi, emberek? – kérdezte annak tudatában, hogy közömbösnek tűnik és dacosnak. – Olyan, mintha folyamatosan vattába lennének bugyolálva, Elena: nem látunk, nem érzünk szagokat, nem hallunk. Olyanok a reflexeim, mint egy teknősnek, és farkaséhes vagyok.

– Akkor miért nem kóstolod meg a véremet? – kérdezte Elena, meglepően higgadtan.

– Nem tudom – mondta Damon, és próbálta figyelmen kívül hagyni a kecses rubin nyakláncot, amely Elena karcsú, fehér nyakán folyt végig.

– Már megvágтам magam – felelte Elena, és Damon arra gondolt: megvágta? Istenem, ez a lány elképesztő. Mintha csak egy apróbb háztartási balesetet szenvedett volna.

– Szóval, akár ki is próbálhatjuk, milyennek érzed most az emberi vér ízét – folytatta Elena.

– Nem.

– Tudod, hogy meg fogod kóstolni. Tudom, hogy tudod. De nincs sok időnk. A vérem nem fog örökké folyni. Ó, Damon... azok után... csak a múlt héten...

Damon tudta, hogy túl sokáig nézte Elenát. Nem csak a véréért. Hanem a csodálatos, arany szépségéért, mintha a napsugár és a holdsugár gyermeke lépett volna a szobába, és megfürdette volna ártatlan fényében.

Damon sziszegve, összehúzott szemekkel megfogta Elena karját. Arra számított, hogy automatikusan elhúzódik, mint amikor hátulról kapta el. De Elena nem hőkölt hátra. Ehelyett mintha mohó láng lobbant volna tágra nyílt, malachit szemében. Elena ajka önkéntelenül elnyílt.

Damon tudta, hogy ez nem direkt volt. Hosszú éveken keresztül tanulmányozhatta a fiatal nők reakcióit. Tudta, mit jelent, ha egy tekintet először az ajkára vándorol, mielőtt a szemét megtalálná.

Nem csókolhatom meg még egyszer. *Emberi* gyengeség, ahogy Elena hat rám. Nem is tudja, mit jelent ilyen fiatalnak és lehetetlenül gyönyörűnek lenni. Egy szép napon majd megtanulja. Sőt, lehet, hogy én fogom most véletlenül megtanítani rá.

Elena lehuntya a szemét, mintha csak meghallotta volna. Hagyta, hogy hátrabillenjen a feje, és Damon hirtelen önmagával kezdett küzdeni, miközben félig-meddig megtartotta Elena súlyát. Elena nem gondolt már magára, jelezte Damonnak, hogy mindennek ellenére még mindig bízik benne, még mindig...

...szereti.

Damon maga sem tudta, mit fog tenni, miközben Elena felé hajolt. Éhezett. Az éhség úgy mart belé, mint a farkas karmai. Belekábult, beleszédült, és nem tudott uralkodni magán. Fél évezred

alatt hozzászókkott, hogy az egyetlen dolog, ami csillapíthatja az éhségét, egy feltépett artéria lehet. Egy sötét hang, ami mintha egyenesen a Pokoli Udvarból érkezett volna, azt súgta neki, hogy megteheti ő is, amit egyes vámpírok, feltépheti a lány torkát, mint egy vérfarkas. Lehet, hogy a meleg hús enyhíti az emberi éhséget. Mit fog tenni, ilyen közel Elena ajkához, ilyen közel a vérző torkához?

Két könnycsepp gördült ki a sötét pillák alól, és végiggurult Elena arcán, mielőtt arany hajába érkezett volna. Damon azon kapta magát, hogy gondolkodás nélkül megcsókolja az egyiket.

Még mindig szűz. Hát, ez várható volt; Stefan még túl gyenge ahhoz, hogy felkeljen. De a cinikus gondolatot gyorsan követte egy kép és pár szó: olyan tiszta lélek, mint a szűzhó.

Damon hirtelen megtapasztalt egy másfajta éhséget és másfajta szomjúságot. Az egyetlen, ami csillapíthatta éhét és szomját, a közelében volt. Elszántan, mohón kereste és találta meg Elena ajkát. Majd azon kapta magát, hogy elveszíti minden önuralmát. Amire a leginkább szüksége volt, ott volt vele, és lehet, hogy Elena reszketett, de nem lökte el magától.

Ilyen közel éppolyan aranyszínű aurában fürdött, mint a haja, aminek gyengéden cirógatta a végét. Elégedett volt magával, amikor Elena megborzongott a gyönyörtől, és Damon rájött, hogy érzi a gondolatait. Elena erős jeladó volt, Damonnak pedig csak a telepátia maradt meg az Erejéből. Fogalma sem volt, ez miért van meg még mindig, mindenestre megvolt. És ebben a pillanatban Elenára akart hangolódni.

Az a liba! Nem is gondolkozik! Elena felajánlotta neki a torkát, őszintén kiszolgáltatta magát, minden gondolatát feledte, leszámítva, hogy neki segítsen, hogy teljesítse a fiú kívánságait. És most

túl mélyen belemerült a csókba ahhoz, hogy terveket szőjön – ami szokatlan volt tőle.

Szerelmes beléd, súgta Damonnak az az apró része, ami még tudott gondolkozni.

Ilyet soha nem mondott! Stefanba szerelmes! – felelte zsigerből.

Nem kell kimondania. Látszik rajta. Ne tegyél úgy, mintha nem láttad volna!

De Stefan...!

Gondol most vajon Stefanra akár egy mákszemnyit is? Kitárta a karját a benned égő farkaséhségnek. Ez nem egy egyéjszakás kaland, nem egy gyors harapnivaló, még csak nem is egy rendszeres donor.

Ez maga Elena.

Akkor én kihasználtam őt. Ha szerelmes, akkor nem tudja megvédeni magát. Még mindig gyermek. Tennem kell valamit.

A csókok elértek arra a pontra, ahol kezdett megszűnni a maradék ésszerűség is. Elena már nem volt képes megállni a lábán. Damonnak vagy le kellett tennie valahova, vagy lehetőséget kellett adnia, hogy kihátráljon a helyzetből.

Elena! Elena! A fenébe, tudom, hogy hallasz. Válaszolj!

Damon? – hangzott fel elhalóan. Ó, Damon, most már érted...?

Túlságosan is jól, hercegnőm. Én befolyásoltalak, úgyhogy én már csak tudom.

Té...? Nem, hazudsz!

Miért hazudnék? Ki tudja miért, a telepátiám éppen olyan erős, mint valaha. Még mindig azt akarom, amit akarok. De szeretném, ha egy pillanatra elgondolkoznál, ifjú hölgy. Nincs szükségem a véredre. Ember vagyok, és ebben a pillanatban farkaséhes. De nem arra a véres darált húsrá, amit hoztál nekem.

Elena kirántotta magát az ölelésből. Damon elengedte.

– Szerintem hazudsz – mondta Elena egyenesen a szemébe nézve, a csóktól duzzadt ajkakkal.

Damon bezárta a látványát a titkokkal teli sziklába, amit mindenhova magával vitt. A legmeggyőzőbb elhomályosult ébenfapilantásával meredt Elenára. – Miért hazudnék? – ismételte meg. – Csak arra gondoltam, megérdemled, hogy te magad hozhasd meg a saját döntésedet. Vagy már el is döntötted, hogy elhagyod a kisöcsémet, amíg ki van vonva a forgalomból?

Elena keze a magasba lendült, majd visszahullt.

– Te befolyásoltál engem – mondta keserűen. – Nem vagyok önmagam. Soha nem hagynám el Stefant... különösen akkor nem, amikor szüksége van rám.

Ez volt Elena belső tüze, a lángoló, aranyszín igazság. Mostantól Damon hátradőlhetett, és hagyhatta, hogy a keserűség mardossa, miközben ez a tiszta lélek a lelkiismeretét követi.

Damon erre gondolt, és máris érezte, hogyan veszíti el Elena vakító fényét, amikor ráébredt, hogy már nincs nála a kés. Egy pillanattal később, amikor a rémülete utolérte a kezét, lekapta Elena torkáról. A telepatikus kitörés teljesen reflexből jött:

Mi az ördögöt csinálsz? Megölnöd magad pusztán amiatt, amit mondtam? Ez a kés olyan éles, mint a borotva!

Elena elsápadt. – Csak egy kis vágást...

– Majdnem akkora vágást csináltál, hogy két méterre spricceljen! – De legalább Damon újra meg tudott szólalni, még ha össze is szorult a torka.

Elena is észhez tért. – Mondtam már, hogy tudom, hogy te is tudod, hogy ismét meg kell kóstitnod a vért, mielőtt enni próbálsz. Érzem, hogy megint csorog a nyakamon. Ezúttal ne hagyjuk kárba veszni.

Elena csak az igazat mondta. Legalább nem tett magában komolyabb kárt. Damon látta, hogy friss vér buggyan ki az új vágásból, amit olyan vakmerően ejtett magán. Ostobaság lenne elvesztegetni.

Damon immár végtelenül szenvedélymentesen megfogta Elena vállát. Megemelte a lány állát, hogy a puha, gömbölyű nyakát lássa. Több új vágásból ömlött szabadon a rubinvörös vér.

A fél évezrednyi ösztönei azt súgták, hogy ez nektár és ambrózia. Ott van a táplálék, a megnyugvás és az eufória. Éppen ott, ahol az ajkai, amikor másodszor is lehajolt hozzá... csak meg kell kóstolnia – csak innia kell...

Damon hátrahőkölt, és megpróbálta kényszeríteni magát, hogy nyeljen, elszántan, hogy kiköpní nem fogja. A dolog nem volt... nem volt *teljességgel* undorító. Értette, hogy az emberek, a maguk lefojtott érzékszerveivel, miért használják az állati változatát. De ez az alvado, vasízű valami nem vér volt... semmi illatos aroma, szédítő gazdagság, édes, selymes, provokatív, életadó, megfogalmazhatatlan nem volt benne.

Olyan volt, mint egy rossz vicc. Damon kísértést érzett, hogy megharapja Elenát, hogy végighúzza a szemfogát a nyakán, egy apró karcolást ejtve rajta, hogy megkóstolhassa azt a kis spriccet, ami a szájpaddlására robban, hogy meggyőződjön arról, nincs-e mégis ott valahol az *igazi* anyag. Sőt, nem egyszerűen megkísértette a gondolat: valóban ezt *tette*. De nem jött vér.

Damon elméje a gondolat közepén leállt. Valóban ejtett egy kis karcolást – egy nagyon aprót. Ami még csak Elena bőrének felszínét sem tépte fel.

Tompa fogak.

Damon azon kapta magát, hogy a nyelvével nyomogatja az egyik szemfogát, hátha nőni kezd, és teljes görcsös és frusztrált lelkéből azt kívánja, bár hegyesebbé válna.

És... semmi. *Semmi*. Persze már az egész napját ezzel töltötte. Elkeseredetten hagyta, hogy Elena feje visszabilenjen.

– Ennyi? – kérdezte Elena reszketve. Annyira erősen próbált bátor maradni Damonnal! Szegény elátkozott, hófehér lélek a démoni szeretőjével. – Damon, megpróbálhatod még egyszer – mondta a fiúnak. – Haraphatsz nagyobbat.

– Az nem segít – csattant fel Damon. – Használhatatlan vagy...

Elena majdnem a földre rogyott. Damon tartotta meg, miközben a fülébe vicsorgott. – Tudod, hogy ezt hogy értettem. Vagy szívesebben lennél a vacsorám, mint a hercegnőm?

Elena némán megrázta a fejét. Damon karjában pihegett, fejét a fiú vállára hajtva. Nem csoda, hogy ki kellett magát pihennie azok után, amin a fiúval keresztülment. De hogy miért találta Damon vállát kényelmesnek... hát, ezt Damon nem igazán értette.

Sage! – árasztotta el Damon a dühös gondolattal az összes csatornát, ami nyitva volt előtte, éppen úgy, mint addig is egész nap. Ha legalább Sage-et megtalálná, az összes problémája megoldódna. *Sage*, követelt választ, *merre vagy?*

Nem jött válasz. Damon úgy tudta, hogy Sage-nek sikerült megnyitnia a Sötét Dimenziókba vezető Kaput, ami még most is ott állt, erőtlenül és használhatatlanul Mrs. Flowers kertjében. És ott hagyta Damont. Sage mindig is szemkápráztató gyorsasággal lépett le.

És miért lépett le?

A Birodalom Megidézte? Ez néha előfordult. A Bukott szokta hívni, aki a Pokoli Udvarban él, a Sötét Dimenziók legálján.

És amikor Sage-et hívatta, azonnal ott kellett teremnie, akár mondat közben volt, akár ölelés közben, akár bármi más közben. Sage eddig mindig időben reagált, Damon ezt tudta. Onnan tudta, hogy Sage még életben volt.

Damon katasztrofális csokrozásának délutánján Sage egy udvarias levelet hagyott az ablakpárkányon, megköszönve Mrs. Flowers vendégszeretetét, és még a hatalmas kuttyját, Szablyát, és a sólymát, Karmot is hátrahagyta, védeni a házat – a levelet láthatóan előre megírta. Úgy ment el, ahogy mindig is szokott, éppen olyan kiszámíthatatlanul, mint a szél, és anélkül, hogy elkészült volna. Kétségkívül úgy vélte, hogy Damon egyedül is könnyedén megtalálja a kiutat a bajból. Fell's Churchben rengeteg vámpír van. Mindig is rengeteg volt. A nyers Erő erővonalai a talajban még normál körülmények között is odavonzották őket.

Csak az volt a gond, hogy épp mostanában mindegyik vámpírt megfertőzték a malakhok – a gonosz rókaelkek által irányított paraziták. Nem is kerülhettek volna lejjebb a vámpírhierarchiában.

És persze Stefan is zsákutca volt. Még ha nem is lett volna olyan gyenge, hogy Damon vámpírrá változtatásába belehaljon; még ha le is tudta volna győzni a dühét amiatt, hogy Damon „ellopta tőle az emberséget”, akkor sem egyezett volna bele soha, egyszerűen amiatt, mert szerinte a vámpírság átok.

Az emberek sosem tudtak a vámpírhierarchiáról, mert nem volt közülük hozzá, amíg nem lettek érintettek, általában azért, mert maguk is vámpírrá váltak. A vámpírok hierarchiája szigorú, a haszontalanoktól és megvetettektől a szemfogas arisztokráciáig. Az Öregek is ebbe a kategóriába tartoznak, de mások is, akik különösen előkelőnek vagy nagy hatalmúnak számítanak.

Damon azt akarta, hogy egy olyan nő változtassa át, amilyeneket Sage ismer, és eltökélt, hogy ráveszi Sage-et, találjon neki egy megfelelő vámpírhölgyet, aki valóban méltó a feladatára.

Más dolgok is bántották Damont, aki két teljes napot töltött álmatlanul, ezeken tépelődve. Lehetséges, hogy a fehér kicune, aki Stefannak adta a csokrot, olyan virágot készített, amely az első személyt, aki megszagolja, végleg emberré változtatja? Ez lett volna Stefan legnagyobb álma.

A fehér róka *nap mint nap* hallgatta Stefan hadoválását, nem igaz? Láta együtt a két turbékoló galambot, ahogy Elena a kezéből eteti Stefant a vérével a tüskés drótkerítésen át. Az isten sem tudja, milyen gondolatok jártak a róka szőrös, fehér fejében, miközben elkészítette a rózsát, ami „kigyógyította” Damont az „átokból”. Ha kiderül, hogy visszafordíthatatlan „orvosság”...

Ha Sage elérhetetlennek bizonyul...

Hirtelen az tört be Damon gondolatai közé, hogy Elena fázik. Furcsa volt, hiszen melegek az éjszakák, a lány mégis erősen reszkett. Damon kabátja kell neki, vagy...

Nem fázik, mondta a bensejében egy vékony hang. És nem reszkett. Azért remeg, amit te tettél vele.

Elena?

Té teljesen megfedekeztem rólam. Engem öleltél, de teljesen megfedekeztem arról, hogy létezem...

Bárcsak így lenne, gondolta Damon keserűen. *A lelkembe vagy égetve.*

Damont elöntötte a harag, de más volt, mint a kicune, Sage és a világ iránt érzett haragja. Elszorult tőle a torka és a szíve.

Emiatt a harag miatt kapta el Elena leforrázott kezét, ami foltokban kezdett skarlátvörössé válni. Tudta, hogy vámpírként mit

tett volna: selymesen hűvös nyelvvel cirógatta volna az égésnyomokat, hogy felgyorsítsa a gyógyulást. Most viszont... semmit sem tehetett.

– Nem fáj – mondta Elena. Már képes volt megállni a lábán.

– Hazudsz, hercegnő – válaszolta Damon. – Felhúztad a szemöldököd. Ez a fájdalom jele. És a pulzusod is ugrál...

– Ezt anélkül érzed, hogy megérintenél?

– *Látom* a halántékon, hercegnő. A *vámpírok* – folytatta harciasan kihangsúlyozva, hogy ő a lényeket tekintve még mindig az – észreveszik az ilyesmit. Miattam sebezted meg magad. És semmit nem tehetek, hogy segítek. Továbbá – vont a vállát –, gyönyörűen hazudsz. Úgy értem, a csillaggömből.

– Te *mindig* megérezed, ha hazudok?

– Angyalom – felelte Damon csüggedten –, az könnyű. Vagy te vagy a csillaggömb szerencsés gazdája a mai napon... vagy tudod, ki az.

Elena ismét lehajtotta a fejét megdöbbenésében.

– Vagy – folytatta Damon könnyedén – az egész történet hazugság.

– Gondolj, amit akarsz! – felelte Elena, és próbálta legalább egy icipicit felszívni magát. – És ezt a szemetet is feltakaríthatod.

Amint indulásra készen elfordult, Damon rádöbbsent valamire.

– Mrs. Flowers! – kiáltott fel.

– Tévedsz – vágta rá Elena.

Elena, nem a csillaggömbre gondoltam. Esküszöm. Tudod, milyen nehéz telepatikusan hazudni...

Tudom, és azt is tudom, hogy pont ezért ez az egyetlen dolog, amit hajlandó... lennél... gyakorolni...

Elena nem tudta befejezni. Nem tudta végigmondani a beszédet. Tudta, mennyit jelent Damonnak az esküje.

Soha nem fogom elárulni, hol van, közölte telepatikusan Damonnal. És esküszöm neked, hogy Mrs. Flowers sem.

– Hiszek neked, de ennek ellenére elmegyünk hozzá.

Damon könnyedén felkapta Elenát, és átlépett a törött csésze felett. Elena automatikusan a nyakába csimpaszkodott.

– Drágám, mit csinálsz...? – kiáltott fel, majd tágra nyílt a szeme, és két leforrázott ujj rebbent a szájára.

Az ajtóban, nem egészen két méterre tőlük, a kis Bonnie McCulloch állt egy üveg Black Magickel, ami alkoholmentes bor ugyan, de rejtélyes módon feldobja az embert. Miközben Elena őt nézte, Bonnie arckifejezése egy pillanat alatt megváltozott. Az elején diadalittas öröm volt benne. Aztán döbbenetté változott. Hitetlenkedéssé, amit nem tudott elrejteni.

Elena pontosan tudta, mire gondol. Az egész ház annak szentelte minden figyelmét, hogy Damon körülményein javítson – miközben Damon azt lopta el, ami Stefan tulajdona: Elenát. Ráadásul hazudott arról, hogy már nem vámpír. Elena pedig nem küzdött ellene. Hanem „drágámnak” szólította!

Bonnie elejtette az üveget, és kirohant.

Damon utánavetette magát. Valahol az ugrás közepén Elena érezte, ahogy a fiú a gravitáció szeszélyeire bízta. Megpróbált labdává gömbölyödni, hogy a fenekével fogja fel a becsapódást.

Különös, szinte csodával határos volt, ami történt. Elena a kanapén landolt, kellő távolságra a tatárbifsztektől. A tányér ugrott egy kicsit, talán olyan tíz centit, majd visszahuppant a helyére.

Elena ahhoz is elég szerencsésnek bizonyult, hogy tökéletesen lássa a hősies mentőakció végét, ami abból állt, hogy Damon a padlóra vetette magát, és közvetlenül azelőtt kapta el a drágalátos Black Magices üveget, hogy az földet ért volna. Lehet, hogy nem voltak villámreflexei, mint vámpírkorában, de még mindig gyors volt, gyorsabb, mint egy átlagember. Ugorj a lánnyal, menet közben dobd le valami puhára, aztán vedd magad a földre, és végül kapd el az üveget, mielőtt széttörne. Elképesztő.

Ám Damon nem volt már vámpír – ezért kemény felületen ő is megsérülhetett. Erre Elena akkor jött rá, amikor meghallotta, hogy levegő után kapkod, próbál lélegezni, de nem sikerül neki.

Elena vadul kutatni kezdett az emlékezetében, próbálta felidézni a sportbaleseteket, amelyeknek tanúja volt, és... igen, eszébe jutott, amikor Mattból teljesen kiüttették a levegőt. Az edző elkapta a gallérját, és megcsapkodta a hátát.

Elena Damonhoz ugrott, elkapta a hóna alatt, majd a hátára fordította. Minden erejét bevetette, hogy ülő helyzetbe segítse, majd ökölbe szorította a két kezét. Úgy tett, mintha Meredith lenne, aki a Robert E. Lee baseballcsapatának kiváló játékosa volt, és teljes erőből hátba vágta Damont.

És működött!

Damon hirtelen zihálni, aztán lélegezni kezdett. Elena, a született nyakkendőigazgató, lehajolt, és megpróbálta rendbe szedni a fiú ruháit. Ahogy Damon légzése normalizálódott, kiment belőle minden zibbadság. A lány kezét gyöngéden a két kezébe fogta. Elena elgondolkozott. Vajon annyira túljutottak már a szavakon, hogy ez örökre így marad?

Hogyan történhetett ez az egész? Damon felkapta – talán azért, mert a lány megégette a lábát, vagy talán azért, mert arra jutott, hogy Mrs. Flowersnél van a csillaggömb. Elena azt kérdezte, hogy „Damon, mit csinálsz?”. Tiszta ügy. A mondat közepén viszont azon kapta magát, hogy Damon helyett drágámat mondott, és – de ugyan ki hinné el? – ennek semmi köze nem volt semmihez, amit azelőtt csináltak. Véletlen volt, egyszerű nyelvbtlás.

De épp Bonnie előtt történt, aki mindnyájuk közül a leginkább szívére veszi az ilyesmit. Aztán Bonnie eltűnt, még mielőtt megmagyarázhatta volna.

Drágám! És pont akkor, amikor megint veszekedni kezdtek.

Ez csak egy vicc. Damon tényleg komolyan gondolta, hogy egyszerűen elveszi a csillaggömböt. Elena látta a szemében. Ahhoz, hogy Damont a drágámnak nevezze bárki, reménytelenül... tehetetlenül... kiszolgáltatottan...

Ó, te jó ég...

Könnycseppek gördültek végig Elena arcán. A rádöbbenés könnycseppei. Elena tudta, hogy nincs a legjobb formában. Már három napja nem aludt rendesen... túl sokféle érzelm viaskodott benne... és túlságosan rettegett.

És megrémisztette a gondolat, hogy talán a lelke mélyén megváltozott valami.

Nem akarta. Csak azt akarta, hogy Damon és Stefan ne hadakozzon egymással. Arra született, hogy Stefan szeresse: ebben biztos volt! Régen még feleségül menni is hajlandó lett volna hozzá. Azóta volt már vámpír, szellem és új megtestesülés, ami az égből hullott alá, és csak remélhette, hogy egy szép napon Stefan hajlandó lesz elvenni ezt az új Elenát.

Ám az új Elena zavarban volt. Az ereiben csordogáló különös, új vér olyan volt a vámpírok számára, mint a rakéta-üzemanyag a benzinhoz képest. Szárnyai voltak, például a Megváltás Szárnyai, de Ereje nagy részét nem értette, és kis részét sem tudta irányítani. Az utóbbi időben észrevett magában egy új növekményt, és tudta, hogy a Rombolás Szárnya az. Egy nap, gondolta komoran, még nagyon jól jöhet.

Persze már többször is segített Damonon, aki nem egyszerű szövetségese volt, hanem újra az ellensége. És olyasmit akart ellopni éppen, amire az egész városának szüksége volt.

Elena nem akart beleszeretni Damonba... de ó, jóságos ég, mi van, ha már be is következett? Mi van, ha nem tudja elnyomni ezt az érzést? Mit tehetne?

Némán ült és zokogott, tudta, hogy soha semmit nem mondhat erről Damonnak. A fiú tudott ugyan tárgyilagosan és higgadtan viselkedni, de nem Elenával kapcsolatban. Ha felfedte volna a szíve titkát, Damon egy szempillantás alatt elrabolta volna. Azt hitte

volna, hogy Elena örökre elfeledte Stefant, ahogy ma este is megfeledkezett róla egy rövid időre.

– Stefan – suttogta. – Annyira sajnálom...

És Stefannak sem mondhatja el soha... pedig Stefan a szíve.

– Gyorsan meg kell szabadulnunk Sinicsitől és Mizaótól – mondta Matt leverten. – Úgy értem, tényleg hamar formába kell jönnöm, különben a Kent Egyetem visszaküld, mint hibás árut.

Meredithszel Mrs. Flowers konyhájában ültek, gyömbéres kek-szet majszoltak, és a vendéglátójukat nézték, amint marhacarpacciót készít. Összesen két nyers marhahúsos recept volt antik szakácskönyvében. Ez volt a második.

– Stefan annyira jól van, hogy pár napon belül akár ismét együtt rúghatjuk a labdát – folytatta Matt, hangjában némi éllel. – Feltéve, hogy a városban mindenki abbahagyja ezt az elmebajos meg-szállottságot. Meg persze, ha nem köröznének, amiért állítólag megtámadtam Caroline-t.

Stefan nevének említésére Mrs. Flowers belekukucskált egy fa-zékba, amiben egy ideje már ott rotyogott valami, és olyan félelme-tes szag áradt belőle, hogy Matt nem tudta, kit szánjon jobban: azt a fickót, aki a nagy halom nyers húst kapja, vagy akinek nemsokára azt kell legyűrnie, ami a fazékban fő.

– Szóval, feltéve, hogy még életben leszel, örömmel fogsz elmen-ni Fell's Churchből, amikor eljön az ideje? – kérdezte tőle csende-sen Meredith.

Matt úgy érezte, mintha a lány pofon vágta volna. – Ugye vic-celsz? – mondta, miközben egyik lebarhult, csupasz lábával Szablyát simogatta. A hatalmas állat morgós-dorombolós hangot hallatott.

– Úgy értem, előtte remek lesz még passzolgatni párat Stefannal... ő a legjobb védő, akit valaha láttam...

– Vagy látni fogsz – emlékeztette Meredith. – Nem hinném, hogy sok vámpír járna futballozni, Matt, úgyhogy még csak eszedbe se jusson felvetni, hogy ő és Elena is elmenjen veled a Kentre. Egyébként én is versenybe szálllok, és arra próbálom rávenni őket, hogy a Harvardra jöjjenek velem. És ami még rosszabb, Bonnie mindkettőnket tromfol, mert a főiskola, ami csak két évig tart, sokkal közelebb van Fell's Churchhöz és azokhoz a dolgokhoz, amiket szeretnek erre felé.

– Amiket *Elena* szeret – javította ki önkéntelenül Matt. – Stefan nem akar mást, csak Elenával lenni.

– Álljunk csak meg – mondta Mrs. Flowers. – Fogadjunk el mindent úgy, ahogy jön, rendben, drágáim? Mama azt mondja, vigyáznunk kell az erőnlétünkre. Úgy látom, aggódik... tudjátok, ő mindent előre lát.

Matt bólintott, de azért nagyot nyelt, mielőtt válaszolt volna Meredithnek. – Szóval, alig várod, hogy a borostyános falak közé kerülj, igaz?

– Ha nem a Harvard lenne... ha elhalaszthatnám egy évvel, és megmaradna az ösztöndíjam... – Meredith elhallgatott, de látszott rajta a vágyakozás.

Mrs. Flowers megveregette a vállát, majd így szólt: – Aggódom a kedves Stefan és Elena miatt. Végére is mindenki halottnak hiszi Elenát, ezért nem élhet itt, mert megláthatják.

– Szerintem már lemondtak arról, hogy valahová nagyon-nagyon messze menjenek – felelte Matt. Fogadok, hogy úgy tekintenek magukra, mint Fell's Church védelmezőire. Majd elboldogulnak valahogy. Elena tüsire vágathatja a haját. – Matt próbált

könnyedebb hangnemet megütni, de a szavak ólom léggömbök-ként süllyedtek alá, amint elhagyták a száját.

– Mrs. Flowers az egyetemről beszélt – mondta Meredith éppen olyan komoran. – Éjszakánként szuperhősök lesznek, napközben meg csak vegetálnak? Ha akár csak jövőre is el akarnak menni valahova, most kell gondolkodniuk rajta.

– Ó... hát akkor ott van a Dalcrest.

– Micsoda?

– Tudod, az a kis főiskola Dyerben. Nem nagy hely, de az ottani futballcsapat nagyon... mindegy, Stefant úgysem érdekelné, milyenek. De csak félóránóra van innen.

– Aha. Hát, lehet, hogy sportban fantasztikusak, de nem egy nívós egyetem, és semmiképp nem a Harvard. – Meredith, az érzelemmentes, titokzatos Meredith úgy beszélt, mintha fent hordaná az orrát.

– Aha – mondta Matt is, és egyetlen másodpercre megfogta Meredith karcsú, hűvös kezét és megszorította. Megleپőđött, amikor Meredith jeges ujjai az ujjaira kulcsolódtak.

– Mama azt mondja, hogy amit a sors tartogat, az hamar be fog következni – jegyezte meg Mrs. Flowers békésen. – Ahogy én látom, az a lényeg, hogy ez a drága kis város megmeneküljön. Az emberekkel együtt.

– Hát persze, hogy meg fog – válaszolta Matt. – Mindent megteszünk. Hála istennek, hogy él valaki a városban, aki ért a japán démonokhoz.

– Orime Saitou – mondta Mrs. Flowers, és elmosolyodott. – Áldott legyen az amulettekért.

– Igen, mindketten – fűzte hozzá Matt a nagymamára és az anyára gondolva, akiket ugyanúgy hívtak. – Szerintem nagyon sok amulettre lesz szükségünk – tette hozzá komoran.

Mrs. Flowers mintha mondani akart volna valamit, de Meredith megelőzte, még mindig az előbbiekre koncentrálna.

– Tudod, lehet, hogy Stefan és Elena mégsem tettek le arról, hogy jó messzire menjenek innen – mondta szomorúan. – Pillanatnyilag pedig azt sem tudjuk, megérjük-e az egyetemet... – Megvonta a vállát.

Matt még mindig a kezét szorította, amikor Bonnie süvített be az ajtón. Megpróbált átrohanni az előtérben, egyenesen a lépcsőhöz, de Matt elengedte Meredith kezét, és mindketten felpattantak, hogy elkapják. Azonnal teljes készségbe léptek. Meredith elkapta Bonnie karját. Mrs. Flowers is kijött az előtérbe, egy konyharuhába törölgetve a kezét.

– Bonnie, mi történt? Sinicsi és Mizao az? Megtámadtak minket? – kérdezte Meredith csendesen, de erőteljesen, hogy áthatoljon a hisztérián.

Valami jeges villámként hatolt Matt testébe. Senki nem tudta, hol van éppen Sinicsi és Mizao. Talán a bozótban, ami az Öregerdőből maradt – talán egyenesen itt, a panzióban.

– Elena! – kiáltott fel Matt. – Ó, istenem, Damonnal odakint vannak! Megsebesültek? Sinicsi elkapta őket?

Bonnie lehunyta a szemét, és megrázta a fejét.

– Bonnie, maradj itt mellettem. Higgadj le! Sinicsi az? A rendőrség az? – kérdezte Meredith, aztán odaszólt Mattnek: – Jobb lenne, ha kinéznél ott a függönyön.

De Bonnie még mindig a fejét rázta.

Matt nem látott rendőrautókat. Sem Sinicsit és Mizaót.

– Ha nem támadtak meg minket – hallotta Matt Meredith hangját –, akkor mi a baj?

Bonnie dühítő módon csak a fejét rázta.

Matt és Meredith egymásra pillantottak Bonnie vörös fürtjei felett. – A csillaggömb – mondta Meredith halkán, abban a pillanatban, hogy Matt felmordult: – Az a szemétláda.

– Elena csak azt mondja el, amit megbeszéltünk – jegyezte meg Meredith. Matt pedig bólintott, miközben megpróbálta kivenni a fejéből a képet, amint Damon lazán int egyet, Elena pedig összehörnyed a kintől.

– Lehet, hogy a megszállott gyerekek azok... akik önmagukat bántják, vagy ostobaságokat csinálnak – vetett Meredith egy oldalpillantást Bonnie-ra, majd nagyon erősen megszorította Matt kezét.

Matt összezavarodott, és nem értette a célzást. Azt mondta: – Ha az a szemétláda megpróbálta volna megszerezni a csillaggömböt, Bonnie nem szaladt volna el. Ő akkor a legbátrabb, amikor fél. Ha pedig Damon nem ölte meg Elenát, akkor miért ilyen...

Meredithre maradt hát a gyászos feladat, hogy a legmegnyugtatóbb nagytestvér-hangon azt mondja: – Mondj valamit, Bonnie. Biztos történt valami, amitől ilyen állapotba kerültél. Lélegezz lassan, és mondd el, mit láttál!

És a szavak ömleni kezdtek Bonnie ajkáról. – Ő... ő... drágámnak nevezte – mondta, miközben két kézzel megragadta Meredith másik kezét. – És vérfoltok voltak a nyakán. És... ó, leejtettem! A Black Magices üveget!

– Hát, így járt – mondta Mrs. Flowers gyengéden. – Kiömlött bor miatt nem érdemes sírni. Egyszerűen csak...

– Nem, nem érti – zihálta Bonnie. – Hallottam, hogy beszélgetnek, és amikor bementem... fékezni kellett, mert majdnem elestem. A csillaggömből beszéltek! Először azt hittem, hogy vitatkoznak, de... Elena karja ott volt Damon nyakában. És mi az,

hogy már nem vámpír? Elena torka és Damon nyaka csupa vér volt! Amikor odaértem, Damon felkapta Elenát, aztán ledobta, hogy ne lássam, de nem volt elég gyors. Elena biztosan nekiadta a csillaggömböt! És „drágámnak” nevezte!

Matt tekintete találkozott Meredithével, és mindketten elpirultak, ezért gyorsan elkapták a fejüket. Ha Damon ismét vámpír – ha valahogy megszerezte a csillaggömböt a rejtekhelyről –, és ha Elena azért vitt neki „ételt”, hogy vért adjon neki...

Meredith még mindig valami magyarázatot keresett. – Bonnie... nem csinálsz túl nagy ügyet a dologból? Egyébként, mi történt az étellel, amit Mrs. Flowers küldött?

– Az... szét volt szórva. Egyszerűen ledobták! És Damon fél kezével a térde alatt, a másikkal a nyaka alatt fogta, és Elena feje hátrahajlott, és a haja mind ott volt Damon vállán!

Pillanatnyi csend állt be, amíg mindenki próbálta elképzelni a jelenetet.

– Úgy érted, ölbe kapta Elenát? – kérdezte Meredith, szinte sutogva. Matt megértette, mire gondol. Stefan valószínűleg alszik odafent, és Meredith nem szeretné, ha felébredne.

– Nem! Ők... ők... egymást nézték – kiáltott fel Bonnie. – Egy-más szemébe néztek.

Mrs. Flowers szólalt meg kedvesen. – De kedves Bonnie... lehet, hogy Elena egyszerűen csak elesett, Damon meg felkapta.

Bonnie könnyörtelenül és akadozás nélkül kezdett beszélni. – Akkor ugyanez történt a romantikus regények borítóin lévő nőkkel is... Úgy tartotta... Mindannyian tudtuk, hogy történt köztük valami a Sötét Dimenzióban, de azt hittem, vége lesz, amikor megtaláljuk Stefánt. De nem!

Mattnek felkavarodott a gyomra. – Úgy érted, ebben a pillanatban Elena és Damon... csókolóznak meg ilyenek?

– Nem tudom, hogy értem! – kiáltott fel Bonnie. – A csillag-gömből beszélgettek! Damon úgy tartotta, mintha a menyasszonya lenne! És Elena nem tiltakozott!

Matt rettegve megborzongott, bajt szimatolt, és észrevette, hogy ezzel Meredith is így van. És ami még rosszabb volt, hogy nem ugyanarrafelé néztek. Matt felfelé, a lépcsőre, ahol ekkor jelent meg Stefan. Meredith a konyhaajtót bámulta, amin Damon lépett be éppen. Mit keres Damon a konyhában? – töprengett Matt. Egy perccel ezelőtt még ott voltunk. Ő pedig, talán hallgatózott a dolgozószobából?

Matt megpróbálta a legjobbat kihozni a helyzetből. – Stefan! – kiáltott fel szívélyes hangon, amitől összerándult a gyomra. – Késszen állsz egy sporttársi kupicára?

Matt fején átfutott egy gondolat: nézzenek csak rá. Még csak három napja szabadult a börtönből, és máris önmagának tűnik. Három napja még egy csontváz volt. Ma már csak... vékony. És elég jóképű hozzá, hogy újra megőrüljön érte minden lány.

Stefan halványan rámosolygott, és a korlátnak dőlt. Sápadt arcához képest feltűnően élénk volt a szeme, vibráló zöld, amitől úgy ragyogott, mint egy ékszer. Nem tűnt zaklatottnak, és ettől Matt szíve elfacsarodott. Hogyan mondják el neki?

– Elena megsebesült – szólalt meg Stefan, és hirtelen csend lett – síri csend –, ahogy minden ember mozdulatlanra merevedett. – De Damon nem tudott segíteni neki, úgyhogy idehozta Mrs. Flowershez.

– Így van – szólalt meg Damon hűvösen Matt mögött. – Nem tudtam neki segíteni. Ha még mindig vámpír lennék... de nem

vagyok az. Elenának főleg égési sérülései vannak. Nem jutott más az eszembe, csak jég vagy valami pakolás. Sajnálom, hogy cáfolnom kell az okos elméleteiteket.

– Ó, istenem! – kiáltott fel Mrs. Flowers. – Úgy érted, a drága Elena kint vár a konyhában borogatásra? – mondta és kirohant a konyhába.

Stefan még mindig lefelé jött a lépcsőn, és utánakiáltott. – Mrs. Flowers, Elena megégette a kezét és a lábát... azt mondja, azért, mert Damon nem ismerte meg a sötétben, és fellökte. És hogy Damon azt hitte, illetéktelen behatoló, úgyhogy megvágta a torkát egy késsel. Itt leszünk a szalonban, ha segíteni kell.

Bonnie felkiáltott: – Stefan, lehet, hogy Elena ártatlan... de Damon nem! Még te is azt mondod, hogy leforrázta, ami kínzás, és kést emelt a torkára! Lehet, hogy megfenyegette Elenát, hogy mondja el, amit hallani akar. Lehet, hogy Elena most is a túsza, csak nem tudunk róla!

Stefan elvörösödött. – Ezt olyan nehéz elmagyarázni – mondta nagyon lágyan. – És próbálok nem gondolni rá. De pillanatnyilag... az Erőm egy része... gyorsabban nő, mint hogy uralkodni tudnék rajta. Az idő legnagyobb részében alszom, úgyhogy nem számít. Mostanáig aludtam, de pár perce felébredtem, és Elena éppen azt mondta Damonnak, hogy nem Mrs. Flowersnél van a csillaggömb. Feldúlt volt és megsebesült... és éreztem, hol van megsebesülve. Aztán hirtelen meghallottalak téged, Bonnie. Te nagyon erős telepata vagy. Utána meghallottam, mit beszélnek a többiek Elenáról...

Ó, te jó ég! Mekkora örület, gondolta Matt. Valami olyasmit hadart, hogy „persze, persze, tévedtünk”, és közben öntudatlanul követte Mereditht a szalonba, mintha a lány olasz szandáljához lenne kötve.

De a vér Damon száján...

Biztos van valami egyszerű magyarázat a vérré is. Stefan azt mondta, hogy Damon megvágta egy késsel Elenát. Ami pedig a vér elmaszatólódását illeti, az nem tűnt vámpírosnak. Az elmúlt napokban legalább egy tucatszor adott vért Stefannak, és a folyamat mindig nagyon tiszta volt.

Az is furcsa, gondolta, hogy egyikükben sem merült fel, hogy Stefan még a ház tetejéről is hallhatja a gondolataikat. Mindig is képes lett volna erre? – gondolkozott Matt, egyúttal azon is eltöprengett, hogy vajon ebben a pillanatban is hallgatózik-e Stefan.

– Próbálok nem belehallgatni a gondolataitokba, ha csak fel nem kértek, vagy nincs rá jó okom – magyarázta Stefan. – De amikor valaki Elenát emlegeti, különösen, ha zaklatott hangon... akkor nem tudok ellenállni. Olyan, mint amikor az ember egy zárt helyen van, és alig hall valamit, de ha valaki kimondja a nevét, mégis észreveszi.

– Ezt kokélpárti-jelenségnek hívják – mondta Meredith. A hangja csendes volt és bűnbánó, miközben megpróbálta lecsillapítani a rémült Bonnie-t. Matt szíve még jobban összeszorult.

– Hát, annak hívod, aminek akarod – mondta –, de ez azt jelenti, hogy bármikor bele tudsz hallgatni a gondolatainkba.

– Nem bármikor – rándult meg Stefan arca. – Amikor állati vért ittam, akkor nem volt elég erős ez a képességem, csak ha komolyan dolgoztam rajta. Egyébként talán örülni fognak a barátaim, ha megtudják, hogy holnaptól ismét állatokra fogok vadászni, annak függvényében, mit mond Mrs. Flowers – tette hozzá jelentősegteljesen körbehordozva pillantását. A szeme elidőzött Damonon, aki csapzottan a falnak dőlt az ablak mellett, és nagyon-nagyon veszélyesnek látszott. – De ez nem jelenti azt, hogy megfélemedznék

arról, kik mentették meg az életemet, amikor haldokoltam. Ezért becsülöm őket és hálás vagyok nekik... továbbá, hát, egy szép napon majd megünnepeljük. – Erősen pislogni kezdett, és elfordult. A két lány elolvadt – még Meredith is szipogni kezdett.

Damon színpadias sóhajt hallatott. – Állati vér? Zseniális. Gyengítsd csak le magad, amennyire tudod, kisöcsém, annak ellenére, hogy három-négy önként jelentkező adna neked vért. És akkor, ha eljön a végső összecsapás Sinicsivel és Mizaóval, pont olyan használható leszel, mint egy nedves papír zsebkendő.

Bonnie felkapta a fejét. – Lesz végső összecsapás... a közeljövőben?

– Amint Sinicsi és Mizao összeszedik magukat – mondta Stefan csendesen. – Szerintem nem nagyon akarnak időt hagyni nekem arra, hogy meggyógyuljak. Tudjátok, szerintük az egész városnak porrá és hamuvá kellene égnie. De nem kérhetlek téged, Mereditht, Mattet és Elenát arra, hogy még több vért adjatok. Így is ti tartottatok életben az elmúlt napokban, amit nem tudom, hogy fogok meghálálni.

– Úgy, hogy olyan erős leszel, amilyen csak tudsz – felelte Meredith csendesen. – De Stefan, kérdezhetnék tőled néhány dolgot?

– Hát persze – mondta Stefan egy szék mellé állva. Nem ült le, amíg Meredith, akinek Bonnie szinte az ölébe bújt, helyet nem foglalt a kis kanapén. Aztán megszólalt: – Ne kímélj!

– **E**lőször is – kezdte Meredith –, igaza van Damonnak? Ha visszaállsz az állati vérre, tényleg legyengülsz?

Stefan elmosolyodott. – Olyan leszek, mint amikor először találkoztam veletek – felelte. – Elég erős ahhoz, hogy ezt tegyem. – Lehajolt a kandallórácshoz Damon könyöke alatt, szórakozottan odevetette neki, hogy „scusilo per favore”, majd felvette a piszkavasat. Damon pofákat vágott. De amikor Stefan egyetlen mozdulattal U-alakúra hajlította, majd kiegyenesítette, és visszatette a piszkavasat a helyére, Matt megesküdött volna, hogy jeges irigységet lát a tekintetében.

– És ez vas volt, ami ellenáll a mágikus erőknél – jegyezte meg Meredith nyugodtan, miközben Stefan hátralepett a kandallótól.

– De persze három elbűvölő lányból iszogatott az elmúlt pár napban... nem beszélve arról a nukleáris erőműről, amivé Elena vált – mondta Damon, és háromszor összeütötte a tenyerét. – Ó... Kuss. Sono sliacente... nem akartalak a lányok közé sorolni. Ne vedd sértésnek.

– Nem vettem – felelte Matt összeszorított szájjal. Ha csak egyszer letörölhetné azt a villogó, hirtelen mosolyt Damon arcáról, boldog emberként halna meg, gondolta.

– De az az igazság, hogy nagyon... készséges... donor lett belőled a kisöcsém számára, igaz? – tette hozzá Damon megremegő ajkakkal, mintha minden önuralmára szüksége lenne ahhoz, hogy el ne vigyorodjon.

Matt két lépést tett Damon felé. Alig bírta megállni, hogy ne ugorjon neki, bár valami az agyában öngyilkosságot kiáltott, amikor ilyen gondolatai támadtak.

– Igazad van – mondta a lehető leghiggadtabban. – Én is éppen úgy adtam vért Stefannak, mint a lányok. A barátom, és pár napja úgy nézett ki, mint ha koncentrációs táborból szabadult volna.

– Hát persze – dűnnyögte Damon, mintha elszégyellte volna magát, de aztán gyengédebben. – A kisöcsém mindig is népszerű volt... nos, a hölgyekre való tekintettel úgy mondanám, mindkét nem körében. Még a hím kicunéknál is; és persze ezért vagyok én most ekkora bajban.

Matt szó szerint vöröset látott, mintha vérködön át meredne Damonra.

– Ha már itt tartunk, mi történt Sage-dzsel, Damon? Hiszen ő vámpír. Ha meg tudnánk találni, akkor a problémád megszűnhetne, nem? – kérdezte Meredith.

Ez jó riposzt volt, éppen olyan, mint Meredith összes hűvös viszszavágása. De Damon azt válaszolta, miközben feneketlen, fekete tekintete Meredith arcára szegeződött: – Minél kevesebbet tudsz és mondasz Sage-ről, annál jobb. Én nem beszélnék róla ilyen könnyedén... sok barátja van mély helyeken. De a kérdésedre az a válaszom, hogy nem, nem hagynám, hogy Sage csináljon belőlem vámpírt. Az csak komplikálná a dolgokat.

– Sinicsi azt mondta, sok szerencsét kíván ahhoz, hogy kiderítsük, ki is ő – mondta Meredith továbbra is higgadtan. – Nem tudod, mit érthetett ezalatt?

Damon egyszerűen megvonta a vállát. – Hogy én mit tudok, az az én dolgom. Ő a Sötét Dimenzió legmélyebb és legsötétebb részein tölti az idejét.

Bonnie-ból kitört: – De miért ment el Sage? Ó, Damon, miatunk ment el? Akkor miért hagyta itt Karomot és Szablyát, hogy vigyázzanak ránk? És ó... ó... ó, Damon, annyira sajnálom! Annyira sajnálom! – Bonnie lecsusszant a kanapéről, és lehajtotta a fejét, csak a vörös fürtjei látszottak. Ahogy kicsi, sápadt kezével a padlón támaszkodott, úgy nézett ki, mintha le akarná hajtani a fejét a padlóra Damon lábaihoz. – Az én hibám, hogy mindenki haragszik... de olyan szörnyű volt, hogy a legborzasztóbb félelmeimet láttam valóra válni!

Ez megtörte a feszültséget. Szinte mindenki felnevetett. Ez annyira bonnie-s volt, és annyira igaz mindannyiukra. Annyira emberi. Matt fel akarta kapni a lányt, hogy visszategye a kanapéra. Mindig is Meredith volt a legjobb orvosság Bonnie számára. De ahogy Matt érte nyúlt, két másik pár kéznek ütközött. Az egyik Meredith hosszú, karcsú, olajbarna keze volt, a másik pedig egy férfit, még hosszabb, elkeskenyedő ujjakkal.

Matt keze ökölbe szorult. Hadd vigye Meredith, gondolta, és az ökle valahogy Damon kezének útjába került. Meredith könnyedén felemelte Bonnie-t, és felültette a kanapéra. Damon sötét szemét Mattre emelte, és Matt tökéletes megértést látott benne.

– Tényleg meg kellene bocsátanod Bonnie-nak, Damon – mondta Meredith, a mindig pártatlan szóvivő nyersen. – Nem hiszem, hogy különben képes lesz aludni ma éjjel.

Damon vállat vont, hidegen, mint egy jéghegy. – Talán... egy szép napon.

Matt érezte, hogy megfeszülnek az izmai. Milyen seggfej mondhat ilyet Bonnie-nak? Mert persze Bonnie hallotta.

– Átkozott – dűnnyögte Matt az orra alatt.

– Elnézésedet kérem? – Damon hangja már nem volt hajlékony és udvarias, hanem úgy csattant, mint az ostor.

– Jól hallottad – vicsorgott Matt. – És ha nem, akkor esetleg menjünk ki, hogy hangosabban is elismételhessem – tette hozzá összeszedve a bátorságát.

Bonnie és Meredith csitítani próbálták őket, Stefan pedig parancsoló hangon azt mondta, hogy „és most mindketten...”, de aztán elcsuklott a hangja és köhögni kezdett. A két fiú kapott az alkalmon, és az ajtó felé sprintelt.

Még mindig nagyon meleg volt odakint. – Ez lesz a ring? – kérdezte Damon lustán, miután leereszkedtek a lépcsőn, és megálltak a kavicsos ösvény mellett.

– Felőlem – válaszolta Matt tömören, és a szíve mélyén tudta, hogy Damon aljasul fog küzdeni.

– Igen, ez elég közel van – mondta Damon, és sürgősen ragyogó mosolyt villantott Mattre. – Bekiabálhatsz segítségért, amíg a kisöcsém a szalonban van, és rengeteg ideje lesz arra, hogy megmentsen. Most pedig megoldjuk azt a problémát, hogy mi közöd neked az én dolgaimhoz, és mit...

Matt orrba vágta.

Fogalma nem volt arról, mire készül Damon. Ha az ember arra kér egy másik fickót, hogy menjen ki vele, akkor arra kéri, hogy menjen ki vele. Aztán nekiugrik. Nem ácsorog és beszélget. Ha ezzel próbálkozik, akkor megkapja a „gyáva” címkét,

vagy valami még rosszabbat. Damon pedig biztos nem szereti az ilyesmit.

De persze Damon mindig képes volt bármilyen támadást visszaverni, miközben annyit sértegette az embert, amennyit csak akarta... azelőtt.

Azelőtt egyszerűen minden csontomat eltörte volna, és közben folytatta volna a piszkálódást, gondolta Matt. De most... most majdnem olyan gyors vagyok, mint ő, és egyszerűen megleptem.

Matt óvatosan hajlítgatta a kezét. Persze így is fájt, de ha Meredith képes volt megtenni Caroline-nal, akkor ő is képes...

Damon?

A fenébe, kiütöttem Damont?

Fuss, Honeycutt, hallotta az edzője hangját a fejében. Fuss. Menekülj el a városból. Változtass nevet.

Már megpróbáltam. Nem ment. Még csak egy pólót sem kaptam érte, gondolta Matt savanyúan.

De Damon nem pattant fel tüzes démonként a pokolból, sárkányszemekkel és egy dühös bika erejével, hogy letámadja Mattet. Inkább úgy tűnt, mintha megdöbbsent és felháborodott lenne, a kócos üstökétől a földes bakancsaig.

– Te... ostoba... gyerekes... – átváltott olaszra.

– Nézd – mondta Matt. – Én verekedni jöttem ki, jó? És a legokosabb fickó, akit valaha ismertem, azt mondta: „Ha verekedni akarsz, akkor ne dumálj. Ha dumálni akarsz, ne verekedj!”

Damon megpróbált vicssorogni, miközben feltérdelt, és kihúzkodta a hegyes tüskéket és a szúrós bogáncsokat megviselt fekete farmerjéből. De a vicsorgás nem egészen olyanra sikerült. Lehet, hogy az új szemfogai miatt. Lehet, hogy csak nem volt mögötte elég meggyőződés. Matt elég legyőzött srácot látott már ahhoz,

hogy tudja, vége a harcnak. Furcsa megkönnyebbülés öntötte el. Minden végtagját és minden szervét megtarthatja! Csodálatos, igazán csodálatos pillanat volt.

Rendben, akkor most nyújtsak neki segítő kezet? – töprengett Matt, amire azonnal megkapta a választ, miszerint *persze, már amennyiben segítő kezet nyújtanál egy átmenetileg lebénult krokodilnak. Egyébként is, miért is lenne szükséged mind a tíz ujjadra?*

Hát jó, gondolta, miközben visszafordult a bejárat felé. Amíg él – és ez, sajnos, nem biztos, hogy túl sokáig tart már –, emlékezni fog erre a pillanatra.

Amikor belépett, nekiment a kifelé rohanó Bonnie-nak.

– Ó, Matt, ó, Matt! – kiabálta. Eszelősen körbenézett. – Megsérült? Megsérültél?

Matt egyszer a tenyerébe csapott az öklével. – Ott üldögél hátul – mondta segítőkészen.

– Jaj, ne! – kapkodott Bonnie levegő után, miközben kirohant az ajtón.

Oké. Kevésbé fényes este. De azért meglehetősen jó így is.

– Hogy mit csináltak? – kérdezte Elena Stefantól. A karján, a kezén és a combján hideg borogatás volt, amit Mrs. Flowers szoros kötéssel rögzített, a nyakáról pedig gyógyfűves főzettel mosta le a vért.

Elena szíve nem csak a fájdalomtól zakatolt. Még ő sem tudta, hogy Stefan az egész házra rá van hangolódva, amikor ébren van. Csak arra tudott gondolni reszketve, hogy hála az égnek, hogy aludt, mialatt ő és Damon... ne! Nem gondolkozhat megint ezen, és éppen most!

– Kimentek verekedni – mondta Stefan. – Persze ostobaság. De becsületbeli ügy is. Nem avatkozhatok közbe.

– Hát, én igen... már ha végzett, Mrs. Flowers.

– Igen, kedves Elena – felelte Mrs. Flowers, miközben egy kötést tekert Elena torkára. – Így most már nem kapsz tetanuszt.

Elena mozgás közben megmerevedett. – Azt hittem, az ember csak rozsdás pengétől kaphat tetanuszt – mondta. – Ez vadiújnak tűnt.

– Tetanuszt piszkos pengétől lehet kapni, kedvesem – javította ki Mrs. Flowers. – Ez azonban – emelt meg egy üveget – Nagymama saját receptje, ami sok sebet fertőtlenített már az évsz... az évek során.

– Húha – felelte Elena. – Nagymamáról még nem is hallottam. Ő is... gyógyító volt?

– Ó, igen – felelte Mrs. Flowers őszintén. – Persze boszorkánysággal is megvádolták. De a tárgyaláson semmit nem tudtak rábizonyítani. A vádlói még csak beszélni sem tudtak összefüggően.

Elena Stefanra pillantott, és kiderült, hogy a fiú őt nézi. Mattet az a veszély fenyegette, hogy koncepciók pert indítanak ellene – amiért állítólag megerőszakolta Caroline Forbesot valami ismeretlen, rettenetes kábítószer hatása alatt. Minden érdekelte őket, ami bíróságokkal kapcsolatos. Aztán Stefan aggodalmas arcát látva Elena úgy döntött, nem erőlteti a témát. Megszorította a fiú kezét. – Most mennünk kell... de később majd meséljen a Nagymamáról. Nagyon érdekesnek tűnik.

– Én csak egy roskatag vénasszonyra emlékszem, aki nem szenvedhette az ostobákat, viszont szinte mindenkit ostobának tartott – felelte. – Azt hiszem, én is ugyanezen az úton indultam el, amíg

meg nem érkeztek ti, gyermekeim, és rá nem kényszerítettek, hogy felüljek és körülnézzek. Köszönöm.

– Nekünk kellene köszönetet mondanunk – kezdte Elena, miközben megölelte az idős hölgyet, és érezte, ahogy a szíve lelassul. Stefan nyíltan bámulta. Minden rendben lesz – Elena számára.

Aggódok Mattért, gondolta Stefannak, egyre bátrabban próbálkozva. *Damon azért még mindig gyors, és te is tudod, hogy egy cseppet sem kedveli Mattet.*

Azt hiszem, válaszolta Stefan fanyar mosollyal az arcán, *hogy ez eléggé visszafogott kifejezés. De szerintem nem kellene aggódnod, amíg meg nem látjuk, ki jön vissza sebesülten.*

Elena figyelte azt a mosolyt, és egy pillanatra az impulzív, sportos Mattre gondolt. Aztán visszamosolygott. Büntudata volt, és magában próbált védekezni... mégis biztonságban érezte magát. Stefan mellett mindig biztonságban érezte magát. És ebben a pillanatban kényeztetni támadt kedve.

Bonnie éppen magát korholta az előkertben. Még most sem tudta figyelmen kívül hagyni, hogy milyen jóképű Damon, milyen vad, sötét, kegyetlen és gyönyörű. Nem tudta kivenni a fejéből, milyen volt, amikor rámosolygott, ránevetett, vagy rohant megmenteni, ha hívta. Tényleg azt hitte, hogy egy szép napon... Most viszont úgy érezte magát, mintha összetört volna a szíve.

– Legszívesebben kiharapnám a nyelvem – mondta. – Nem lett volna szabad elhamarkodott következtetéseket levonnom abból, amit láttam.

– Honnan tudhattad volna, hogy nem éppen Stefantól rabolom el Elenát? – kérdezte Damon csüggedten. – Az jellemző lenne rám.

– Nem, nem is! Olyan sok mindent tettél azért, hogy kiszabadítsd Stefánt a börtönből. Mindig te néztél szembe a legnagyobb veszéllyel, és megóvtál minket mindentől. És ezt másokért tetted...

Bonnie karját hirtelen olyan erős kezek kapták el, hogy gondolatai giccses klisékkel teltek meg. Vasmarok. Acélos szorítás. Ellenállhatatlan rabság.

Ám egy jeges szélviharhoz hasonlatos hang csapott le rá.

– Te semmit nem tudsz rólam. Nem tudod, hogy mit akarok, vagy mit teszek. Azt sem tudhatod, nem ármánykodom-e ebben a pillanatban is. Úgyhogy meg ne halljak tőled még egyszer ilyesmit, vagy azt, hogy szerinted nem ölnék meg, ha az utamban állnál – mondta Damon.

Felállt, és otthagya Bonnie-t, aki döbbenten bámult utána. És érezte, hogy tévedett. Mégiscsak maradtak könnyei.

Azt hittem, azért akartál kimenni, hogy beszélhessünk Damonnal – jegyezte meg Stefan, még mindig Elena kezét fogva, miközben jobbra fordult a roskatag lépcső felé, ami a második emeleti szobákhoz, és Stefan padlásszobájához vezetett.

– Hát, hacsak meg nem öli Mattet és el nem szökik, akkor nem tudom, mi akadálya lenne, hogy holnap beszéljünk vele. – Elena visszafordult Stefan felé, és gödröcskés lett az arca. – Megfogadtam a tanácsodat, és egy kicsit elgondolkoztam kettőjükről. Matt elég kemény jobbhátvéd, és most ugye mindketten emberek. Egyéb-ként meg, ideje vacsoráznod.

– Vacsoráznom? – Stefan szemfoga – zavarba ejtő sebességgel – reflexből reagált. Tényleg nagyon szeretett volna beszélni Damonnal, és tisztázni vele, hogy hol a helye vendégként – és semmi többként! – a panzióban, de azt holnap is megteheti. Sőt, talán jobban is sikerülhet, ha Damon egy kicsit kiadja a haragját.

A szemfogaira nyomta a nyelvét, és megpróbálta visszakényszeríteni őket, de már ennyitől is kihegyesedtek, és megvágták az ajkát. Kellemesen sajogtak. És mindezt egyetlen szó említésére.

Elena csábító pillantást vetett rá a vállá felett, majd felnevetett. Azok közé a szerencsés nők közé tartozott, akiknek gyönyörű a nevetése. Ez most huncut nevetés volt, kópés, mint egy rosszban sán-

tikáló gyermeké. Stefan a elöntötte vágy, hogy megcsiklandozza; együtt akart nevetni Elenával; el akarta kapni, és megkérdezni, mi olyan vicces. Ehelyett csak annyit mondott: – Mi az, szerelmem?

– Valakinek nagyon hegyesek a fogai – felelte Elena ártatlanul, majd ismét felnevetett. Stefan egy pillanatra beleveszett a csodálatába, és közben a lány kicsúszott a keze közül. Elena kacagott, nevetése hömpölygött, mint a tajtékos víz a zúgók fölött, és felrohant a lépcsőn, részben huncutságból, részben, hogy megmutassa, milyen jó formában van, gondolta Stefan. Tudta, hogy ha megbotlana, Stefan úgy döntene, hogy nem fogad el tőle vért.

Eddig láthatóan egyik barátjának sem okozott kárt, különben ragaszkodna hozzá, hogy az illető pihenjen egy kicsit. De még Bonnie-nak sem lett baja, pedig olyan törékeny, mint egy szitakötő.

Miközben felfelé szaladt a lépcsőn, tudta, hogy Stefan ott mosolyog mögötte, és gyanakvásnak árnyéka sincs az elméjében. Elena nem érdemelte meg, de ettől csak még lelkesebben vágyott arra, hogy örömet okozzon neki.

– Vacsoráztál? – kérdezte Stefan, amikor a szobájába értek.

– Már rég; főtt marhahúst. – Elena elmosolyodott.

– Mit mondott Damon, amikor végül rájött, hogy te vagy az, és meglátta az ételt, amit vittél?

Elena kényszerítette magát, hogy újra nevetni kezdjen. Nem baj, ha könnyes a szeme; az égési és vágott sebei fájnak, a nagyjelenet Damonnal pedig igazol minden sírást.

– Véres darált húsnak nevezte. Tatárbifsztek volt. De Stefan, most nem szeretnék róla beszélni.

– Nem, hát persze, hogy nem, szerelmem – mondta Stefan bűnbánóan. És nagyon erősen próbált nem mohónak tűnni – de még a szemfogain sem tudott uralkodni.

Elena sem volt időhúzó kedvében. Leült az ágyra, és óvatosan letekerte a kötést, amit Mrs. Flowers az imént tett fel rá. Stefant valami felzaklatta.

Szerelmem... Hirtelen elhallgatott.

Mi az? Elena végzett a kötéssel, és Stefan arcát figyelte.

Hát... nem kéne inkább a karodból innom? Már így is elég fájdalom ért, és nem szeretném tönkretenni Mrs. Flowers tetanusz elleni pakolását.

Rengeteg hely van körülötte, felelte Elena vidáman.

Egy harapás ennyi seben felül? Stefan ismét elhallgatott.

Elena ránézett. Ismerte Stefant. A fiú mondani akart valamit. *Áruld el,* erőltette Elena.

Stefan végül egyenesen a szemébe nézett, majd Elena füléhez nyomta a száját. – Be tudom gyógyítani a sebeket – suttogetta. – De ahhoz előbb fel kell nyitni őket, hogy vérezhessenek. Az fájni fog.

– És megmérgezheted magad vele! – tette hozzá Elena élesen. – Hát nem érted? Ki tudja, mit tett rájuk Mrs. Flowers.

Érezte Stefan nevetését, amitől jólesően megborzongott. – Nem lehet ilyen könnyen végezni egy vámpírral – mondta a fiú. – Mi csak a szívünkbe szúrt karótól halunk meg. De nem akarlak bántani – még azért sem, hogy segítsék neked. Befolyásolhatnálak, hogy ne érezz semmit...

Elena ismét a szavába vágott. – Ne! Nem bánom, ha fáj. Csak igyál annyi vért, amennyi kell.

Stefan eléggé tisztelte Elenát ahhoz, hogy ne kérdezze meg kétszer ugyanazt. És nem tudta volna tovább visszafogni magát sem. Nézte, ahogy Elena lefekszik, majd kinyújtózik, aztán lehajolt a

zöld foltos sebekhez. Gyengéden végignyalta őket, először elég bártortalanul, majd végigfuttatta rajtuk szaténnyelvét. Fogalma sem volt, hogyan működik a folyamat, milyen anyagokat választ ki a szervezete. Olyan automatikus volt a számára, mint az embereknek a légzés. Pár pillanat múlva azonban lágyan felnevetett.

Mi az? Mi az? – követelt magyarázatot Elena, maga is mosolyogva, ahogy Stefan lehelete csiklandozta.

A véred citromos balzsammal van tele, felelte Stefan. *Nagymama orvosságában citromos balzsam és alkohol van! Citrombor!*

És az jó vagy rossz? – kérdezte Elena bizonytalanul.

Változatosságnak megteszi. De tisztán szeretem a legjobban a vére-det. Nem fáj nagyon?

Elena érezte, hogy elvörösödik. Damon az arcát gyógyította meg így, még a Sötét Dimenzióban, miután Elena a saját testével védelmezett meg egy vérző rabszolgát a korbácsolástól. Tudta, hogy Stefan ismeri a történetet, és biztosan tudja, ahányszor csak meglátja, hogy a szinte észrevétlen fehér vonalat az arcán éppen ilyen gyengéd cirógatással gyógyították be.

Ahhoz képest ezek a karcolások semmik, küldte át. De hirtelen megborzongott.

Stefan! Nem is kértem, bocsánatot azért, hogy Ulma kiszabadításával a te szabadulásodat kockáztattam. Vagy ami még rosszabb... hogy báloztam, amíg te éheztél... hogy társadalmi életet éltem, hogy megszerezhessek a Róka kulcsokat...

Szerinted ez zavar engem? Stefan hangjában tettetett harag csendült, miközben gyengéden beforrasztotta az egyik vágást Elena torkán. *Azt tetted, amit kellett, hogy megkeress, megtalálj, megments, miután én magadra hagytalak itt. Szerinted nem értem meg? Nem érdemeltem meg...*

Elena érezte, hogy a sírás kezdi fojtogatni. *Soha ne mondj ilyet! Soha! És gondolom... tudtam, hogy meg fogsz bocsátani, különben úgy éreztem volna, minden ékszerem billogot éget belém. Úgy kellett felkergetnünk téged, mint egy rókát a kopókkal... és annyira féltünk, hogy egyetlen rossz lépés a halálotat jelentheti... vagy a miénket.*

Stefan szorosan ölelte Elenát. *Hogyan értethetném meg veled? – kérdezte. Te mindent feladtál, még a szabadságodat is, énértem. Rab-szolgák lettetek. Téged... téged... „megfenyítették”...*

Elena vadul azt kérdezte: *Ezt meg honnan tudod? Ki mondta el?*

Te mondtad el, szerelmem. Álmodban... az álmaiddal.

De Stefan... Damon átvállalta tőlem a fájdalmat. Ezt tudtad?

Stefan egy pillanatig csak hallgatott, majd azt felelte. *Értem. Ezt nem tudtam.*

Elena emlékezetében jelenetek bukkantak fel sorra a Sötét Dimenzióból. A csillogó csecsebecsék városa... a talmi csillogásé, ahol egy ostorcsapást, amitől vér fröccsent a falra, éppen annyira megéltjeneztek, mint egy járdaszélre szórt marék rubintot...

Szerelmem, ne gondoldj rá. Követtél engem, megmentettél engem, és most itt vagyunk, együtt, mondta Stefan. Az utolsó seb is begyógyult, és a fiú arcával Elena arcához simult. *Engem csak ez érdekel. Hogy te és én együtt legyünk.*

Elena szinte szédült az örömtől, hogy megbocsátást nyer... de volt benne valami, valami, valami, ami egyre csak nőtt a hetek során, amíg a Sötét Dimenzióban volt. Egy érzelm Damon iránt, ami nem csak abból fakadt, hogy szüksége volt a segítségére. Egy érzelm, amiről Elena úgy gondolta, hogy Stefan megérti. Egy érzelm, ami még hármuk kapcsolatát is megváltoztathatja. Stefan mintha mégis azt feltételezné, hogy minden visszatérhet a régi ke-rékvágásba.

Hát jó, miért rettegjen a holnaptól, ha ma sírhat örömében?

Ez volt a legjobb érzés a világon, az a tudat, hogy ő és Stefan együtt vannak. Rávette Stefánt, hogy újra és újra megígérje neki, hogy soha többé nem hagyja el egy percre sem semmilyen küldetés miatt.

Elena már arra sem bírt koncentrálni, ami miatt annyira aggódott korábban. Stefánnal mindig is a mennyországra letek egymás karjaiban. Örökre egymásnak szánta őket az ég. Semmi más nem számított most, hogy Elena hazatalált.

Az „otthon” ott volt, ahol ő és Stefan együtt lehettek.

A TÉVÉBEN IS BOMBASIKER!

Lisa Jane Smith

Vámpírnaplók 7.

A visszatérés: Éjfél

Démonok foglalták el Fell's Churchöt,

és szállják meg szinte az összes lakosát. Az emberré változott Damon bármit megtenne, hogy visszaváltozhasson vámpír-önmagává, de ehhez vissza kell térnie a Sötét Dimenzióba, ahova egy véletlen baleset folytán Bonnie is vele tart.

Mindeközben Elenát nem csak a két fivér iránt érzett vonzalma szaggatja ketté, hanem azt is nehezen tudja eldönteni, hogy szeretett városát védelmezze, vagy Bonnie és Damon után menjen, hogy visszahozza őket.

Amikor az utóbbi mellett dönt, szó szerint meg kell járnia a poklot és a mennyeket is a kiszabadításuk végett.

A kötet végére kiderül, hogy ki áll a gonosz rókadémon-ikrek mögött, megmenekülhet-e Fell's Church városa, milyen sötét titkot rejteget Meredith családja, és melyik fivért választja Elena a küldetésük után, ahova négyen indulnak, de ahonnan csak hárman térnek vissza.

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

3 299 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

ellenállhatatlan